

Les autopistes i el segrest de la democràcia

Unir-se, per poder fer coses importants

La situació de crisi econòmica que vivim està posant sobre la taula aspectes molt interessants de la realitat sociològica. El progressiu tancament d'empreses va configurant un panorama nou que obliga, es vulgui o no, a debatre causes i potencials solucions.

I és que tants anys de bonança econòmica han provocat efectes que ara passen factura. I ho fan amb nombres vermells. El model de "benestar" basat en el consum desafortat, acaba implantant uns valors que debiliten i trenquen seriosament les societats.

La disposició de capricis de tota casta han fomentat una ciutadania molt orientada a l'egoisme. Una massa d'individus aïllats que lluiten per anar acumulant coses i que agafen la tendència de reclamar cada vegada més drets però cada cop manco deures. És un model que només es pot mantenir amb aquest creixement econòmic constant que alguns encara reclamen, i sempre a costa d'anar consumint el planeta i incrementar les diferències entre rics i pobres.

Així, la gent s'ha acostumat a demanar totes les solucions a l'administració pública. La culpa sempre es trasllada als polítics que governen. En aquesta lògica, per exemple, tothom evadeix els impostos que pot, però després demana serveis de primera.

L'egoisme individual fa també que molta gent no s'assabenti amb fonament del que passa a la societat. Un aspecte que alguns partits utilitzen per receptar solucions etèries, com els que proposen canviar el PTI per frenar la crisi (com ho faran a la resta del món, on no tenen PTI a qui carregar les culpes?).

Però el deslligament dels ciutadans amb els aspectes públics s'aprofita especialment per part d'algunes organitzacions econòmiques poderoses. Fa uns mesos, Federico Mayor Zaragoza, que fora Director General de la UNESCO, recordava en una memorable conferència al Teatre Principal la paradoxa en la utilització dels fons públics.

Deia que sempre havien fracassat els intents d'aconseguir diners per combatre la pobresa al món. Els governs al·legaven la impossibilitat de treure tant esforç econòmic. Però quan els bancs van demanar doblers públics davant la crisi, en poques setmanes en van sortir molt més dels que mai havia demanat la UNESCO.

Coses similars s'estan veient recentment. Com els fons especials que el govern espanyol ha decidit habilitar per ajudar les companyies concessionàries de les autopistes. No han tingut els ingressos que havien previst i ho resoldran amb centenars de milions d'euros públics que afloren en el marc d'uns pressupostos austers i que inclouen importants retalls socials.

Molta gent tampoc entén coses que passen a nivell autonòmic. Dins l'Administració -tothom ho sap- és molt lent qualsevol tràmit, i quasi impossible habilitar més dotacions quan s'ha esgotat la partida prevista. Ja no en parlem en temps de crisi. A totes les conselleries manco a Obres Públiques. Amb el dic de Son Blanc, les desenes de milions d'euros de més que està costant l'obra, no troben dificultat per anar brollant.

I és que la globalització del funcionament econòmic ha agafat molta gent amb el peu canviat. Sobretot als governs, que veuen com les grans corporacions econòmiques tenen molt més poder que els representants elegits per votació, i els acaben condicionant, de bon grat o per la força. Un efecte pervers que s'incrementa quan la gent del carrer no fa cap seguiment del què passa a les institucions públiques.

Davant aquesta situació, es fa cada vegada més necessari vertebrar la societat, recuperar el sentit real de ciutadania i començar a contemplar també les necessitats comunes, a més de les individuals. Sumar esforços petits per convertir-los en forces importants.

A Menorca hi ha una bona xarxa d'entitats sense ànim de lucre que treballen decididament per als interessos generals i que es troben necessitades de més participació activa. Són canals molt adequats per recuperar aquest pols ciutadà que cal fer bategar amb més força. Organitzacions que treballen cada vegada més en xarxa, compartint necessitats i coneixements, a les quals cal exigir arguments i propostes per fer possible això que alguns sociòlegs anomenen la capacitat social de reflexió.

De la crisi econòmica hauria de sortir un model més raonable del què hem tingut fins ara. Comença a ser urgent pensar i decidir nous camins, i només ho farem si superam la visió individual i aprenem a pensar en comú. La dimensió de Menorca permet fer projectes conjunts, engrescadors i realistes. Fem-ho perquè si no ho faran per noltros, i potser el resultat ni ens agradarà ni serà precisament democràtic.

p { margin-bottom: 0.21cm; }

Completamente de a cuerdo quien empieza

Creo que los primeros en tenerlo claro y empezar serian los consell seguidos de ayuntamientos que juntos se reunieran trabajasen y pusieran unas minimas ideas claras y comunes como un PTI de base social para Menorca es dificil pero con los suelditos de crisis y demas beneficios creo que tendrian que intentarlo al menos una vez a la semana .Un tema a tener en cuenta seria las asociaciones las cuales serian a tener en cuenta pero siempre que estas estubieran unidas no separadas en los temas comunes si lo podrian estar a niveles locales reevindicativos o de fiestas creo que el g.o.b y ultimamente caritas son suficientemente fuertes y representativas a la vez que logisticamente preparadas para ir reuniendo y informando a la sociedad Menorquina yo pongo mi granito con nuestra asociacion . micdebaleares@hotmail.es

Molt bé

Estic totalment d'acord. Em sembla que amb aquest article definiu molt bé la situació!

Cal redreçar el timó

Està molt clar. Es tan fàcil com adonar-se que quan pensam en comú també hi som inclosos noltros mateixos. Estam en el mateix vaixell. Es tracta de que ningú que no cregui amb la ciutadania ens pugui llevar el timó de les mans. Redreçar-lo cap un altre lloc, molt més amable i sostenible.

Com deia el poeta: viento en popa a toda vela!

Hipocresia

Es curioso y no deja de llamarme la atención la cantidad de gente de izquierdas que critica el sistema económico actual y vive del cuento, hipócrita y egoístamente, me pregunto si comparten el dinero que ganan y han ganado de los impuestos pagados por los ciudadanos y que no es necesario para subsistir, y por lo tanto lo comparten con el resto de ciudadanía solidariamente, sobre todo con los más necesitados. Creo que el modelo más razonable sería el de vivir del trabajo de cada uno, sin impuestos, Lo que pasa es que no se si eso le va a interesar a la gente que vive de "entidades sin ánimo de lucro" a costa de los impuestos que pagan el resto.

Que atrevida es la IGNORANCIA...

... y además de atrevida contagiosa, porque donde habrá oído usted semejantes razonamientos, que reproduce orgulloso y sin pararse a pensar. ¿Quizá le guste ser el vocero del pueblo? Disculpe, pero hay gente a la que nos gusta razonar y ser de pensamiento autónomo y no nos limitamos a reproducir pensamientos facilones y mal intencionados, que la gente que manda se encarga de generalizar porque realmente no les interesa que ESTO CAMBIE. En cuanto a lo de izquierdas y derechas, vuelve a demostrar usted, que no sabe de lo que habla, existen muchas organizaciones sin ánimo de lucro que persiguen fines comunmente relacionados con la derecha y que reciben igual o más dinero que las que se dedican a fines relacionados más con la izquierda.

Pero su ignorancia sobre el tema no termina ahí y es que el que generaliza esta condenado a equivocarse, existe y conozco multitud de gente que lucha por un modelo distinto y jamás la encuadraría en la izquierda, simplemente se encuentran en el grupo de gente que cuestiona lo que pasa a su alrededor y busca soluciones para lo que no le gusta, canalizándolas a través de estos nidos de vagos rojos que a usted no le gustan y que para su información muchas de los logros que consiguen son a costa de su propio esfuerzo, tiempo y dinero, ese que usted gasta en el BAR.

Miguel

Cree el ladron...

A jo també em crida l'atenció la quantitat de gent de dretes que critica les entitats sense ànim de lucre, perquè tenen accés a una petita quantitat de diners públics, sobre els quals ningú es reparteix beneficis.

Em sembla una estratègia per despistar, perquè la gent s'oblidi que els casos de corrupció sempre provenen de les grans empreses i d'aquells representants polítics que no tenen ètica. Aquí sí que es desvien milions d'euros públics per enriquiment personal.

Aquests que critiquen les associacions perquè gestionen diners públics, segurament pensen el que farien ells amb aquest doblers. Però no tothom és igual. Per sort d'aquesta societat.

calers de s'estat

Bones!! aqui vos deix un enllaç a una conferència on es tracten els temes monetaris que l'estat "no té" per millorar sa situació actual, doncs com benvé s'ha dit no els interessa baratar segons quins aspectes doncs ells hi surten guanyant. És molt interessant i de fet hi va molt més enllà del que fico en aquest missatge. Esper ho visualitzeu, sobretot aquells que critiquen sense saber de què critiquen i tots aquells que vulguin saber més de la realitat (la qual tant es distorsiona fins arribar a sa gent de's carrer)

<http://vimeo.com/13506110> està relacionat amb el que se'ns diu as text sobre els calers que demana la Unesco i que mai, per falta d'interès, "han tingut".